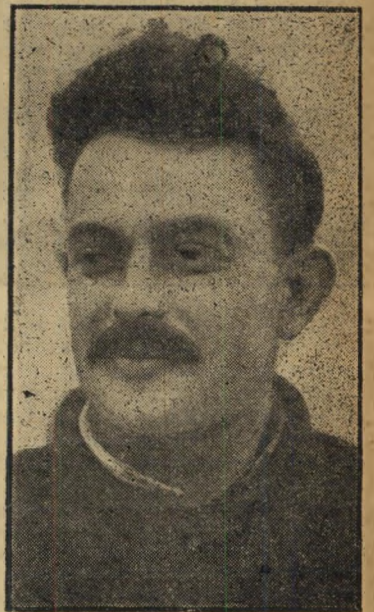

עתונות

תלויים על בלימה

לא לשוא מתעסק דוד בן-גוריון לגדול משלם-המסים קרוב למליון לירות לשנה כדי לחצוא שבועון-רדיו שישלח חנם לכל מי שאינו רוצה בו. ההסבר לכך נמצא בדברי שניים משבועוני מפא"י, שתחלו לאחד רונה להתקוטט בפומבי. מסקנת כל אחד מהם: השבועון השני הוא חסרת-תועה וחסר-השפעה.

הריב החל כשפירסם דבר היומי מאמר שבא לתקוף את העולם הזה. אך הפך לנאום בלעם. טען המתבר, סופר יהודי ידוע: העולם הזה מורש בקרב ההמונים מפני שהוא ממלא צורך אמיתי, אולם שבועון קבוצת-החצר של בן-גוריון, שהוקם ב-השראת הש.ב. אך ורק כדי לחזום ב-העולם הזה, גרוע הרבה יותר. מאמר זה הרגיו את עורכו של אותו שבועון, עליו ביזבוזו ביגוי ואנשיו עד כה

חלוץ ישראלי חלום מכניס סוף

קרוב לחצי מיליון לירות. כתב הוא על דבר השבוע: "הוא כבר עלה (להסתדרות) טיליונים, ולא נתן לה כלום... עם כל הרצון הטוב אין הוא מדבר על לב הקהל, אין הוא מסוגל לדובב ואין הוא מסוגל להחדיר רעיונות, אין לו משקל, וכאשר יתנון אין משקל, ואף שורה אחת שבו אינה מעוררת תנובה, הריהו בזבוז אחד גדול."

דבר חשוב לא ישב בחיבוק-ידיים. ענה הוא: "מפליא רק שאותו מטיל רימונים כותב על תפוצתם של שבועונים אחרים, כאילו ידע מיסיו גליון אחד של שבועונו, אשר תפוצתו כיסתה את חוצאותיו, ומח לו לתלויים על בלימה לחזיר את הקולבו לדוע מזלזל של מפא"י, שניהם צדקו."

הקלאות

חלוציות אשתלמת

כאשר יפתח, בסוף חודש זה, בית-הכ"ר ראה בעין בוקק שלחוף יפה-המלח, המיועד למתחזים במעיינות הגטרית, יופתעו מבקרי בית-ההבראה לא רק מהבנינים החדשים, הניצבים על אס-הדרך בלב השממה. לא פחות מהם, תעורר את התפעלותם חלקת אדמה צחיחה, המשתרעת על שטח של 10 דונם, ליד בית-ההבראה. כי בשטח בו קשה למצוא אסילו צמחית-מדבר, ישתרע לעיניהם גן ירק מטופח, בו יאדימו עגבניות בשלות. ההוכחה כי אדמת חוף ים המלח מסוגלת בעזרת עיבוד והשקאה מתאימים, להצמיח גני ירק ומטעי פירות, אינה חדשה. מטעי הבגנות וגני הירק של עין-גדי כבר קנו להם שם בארץ. אולם עשרת דונמי הירקות בעין-בוקק מעוררים התפעלות בשל היותם פרי יזמה פרטית של אדם אחד.

שטיפת קרקע. לפני חמש שנים היה איתן ישראלי (25) בחור חסון ויפה-תואר, בן מושב אביחיל, קצין צבא שהיה ממונה על היאחוות בעין-גדי. כאשר השתחרר, נגה איתן ללמודים כממשיך מסורת הוריו ה-חקלאים, למד איתן במשך חמש שנים חק-

סיפור האישי של אשת השומר-לשעבר

המתנקש

בשבוע שעבר זועזעה הארץ על-ידי מעשה-הסירוף מחפיר: נפיתו של השוטר-לשעבר אליהו לוטטי להתנקש במפקח הכללי של משטרת ישראל, יחזקאל פהר.

שום נימוק אינו יכול להצדיק מעשה-אלימות, ושום דבר שקרה לאליהו לוטטי אין בו כדי לשמש צידוק כלשהו למעשהו. כדי להכין את התופעה - ולמנוע תופעות דומות בעתיד - שומח על הציבור לעמוד על הרקע שהצמיח את אליהו לוטטי, ומח הם הגורמים שרדי פוהו לפשע.

על אחת כמה וכמה חשוב לדעת את הרקע להתנקשות, מאחר שמתהלכים כיום עשרות שוטרים-מפוטרים, ומרנפש אחרים, הנמי צאים מבחינה נפשית באותו מצב שבו נמצא לוטטי לפני המעשה.

כתבי "העולם הזה" מצאו את לילי לוטטי, צעירה חנינית בת 20, מקולות מארוק, בכית ערבי נטוש, בשכונת אבו-טור בירושלים, מרחק מטרים ספורים מעמדות הלגיון הערבי.

לחן סיפורה האישי של לילי, הנמצאת בחודש חרביעי להריונה, על עברו של בעלה ועל רקע מעשהו.

מאה לילי לוטטי

בקיבוץ לא נתנו לו לנסוע הביתה כל פעם שרצה. הוא החליט להיות חפשי. מישהו סיפר לו שכדאי להכנס למשטרה. אליהו נזכר בחלום הישן מימי גבעתי. הוא רצה להיות גבר. יום אחד עזב את המשק והת-גיט למשטרה.

במשטרה בדקו אותו וקיבלו אותו למשמר-הגבול. האחים שלו מספרים איך בא לחופשה הראשונה. כולו מבוסס וגאה. הוא לבש מדים כחולים וכומתה ירוקה וכוגם ידעו שהוא גבר. אליהו הוא בחור יפה; יש לו שערות שחורות ושפם נחמד, כל הבחורות היו מסתכלות אחריו.

גם אני הסתכלתי אחריו. אני ראתי אותו לראשונה ברמלה. הייתי שכנה של אחיו שמעון; ראיתי אותו נכנס אליו והוא מצא חן בעיני. אבל לא אמרתי כלום. הייתי רק בת 18 והתביישתי. הסתכלתי אחריו הרבה וחכיתי ליום שבו יודמן לי לדבר אתו.

***

הניתוח דא הצדיח

אליהו שירת בירושלים; לרמלה היה מגיע לעתים רחוקות. החיים במש-מר הגבול הם לא קלים. אחיו מספר שהיה נראה לא טוב לפעמים. אחרי שנה ידענו כבר למה: הוא חלה באולקוס.

ניתחו אותו ושלחו אותו לבית-הבראה במוצא. היה נדמה שהכל טוב בסדר, ואליהו חזר לעבודה. כעבור זמן מה חלה שנית. בינתיים פרצה המלחמה בסניי. העבירו את אליהו למשטרה האורחית, שלחו אותו לר-צועת עזה. מאוחר יותר, אחרי שהימו נשואים, היה מראה לי את התמונות משם. אחרי המבצע רצו להחזיר אותו למשמר-הגבול. הוא כתב בקשה שישאירו אותו

מן היום הראשון שהכרתי את בעלי, אני זוכרת שהוא רצה להיות מישהו, לעשות משהו חשוב בארץ הזאת. מי היה חישוב שדווקא בצורה זו יתפרסם שמו ב-עתונים, שמאמציו יסתכמו בסרגיה נוראהו הכרתי אותו לפני שנה וחצי. הוא כבר היה חתיק בארץ. הוא עלה ממארוק שמונה שנים לפני כן, יחד עם תשעת אחיו והוריו, המתגוררים במושב ספר. כיום הוא בן 23. כשהגיע אליהו ארצה, עם עליית הנוער, הכניסו אותו למוסד בנתניה. חבריו מספרים שהיה ילד טוב וחבר נאמן. יש לי מכתב בבית, שבו כתוב כי היה בסדר במוסד. כשגמר את המוסד, הלך לצבא. הוא סיפר לי שבצבא היה בהתחלה נבנעתי. אחרי כמה זמן העבירו אותו ליחידה אחרת.

הוא רצה להיות חייל קרבי והיה חייל טוב, אבל הוא היה גם ממושע ולכן לא אמר כלום כשהעבירו אותו ליחידה אחרת. ביחידה החדשה עשו ממנו טבח.

אחיו שמעון סיפר לי שהוא בא אליו ושאל אותו מה לעשות: שמעון אמר לו לא לעשות כלום ולהיות בסדר. אליהו לא אהב את המטבח, אבל הוא היה טבח טוב. אף פעם לא היו לו ענינים בצבא. אחרי שנתים וחצי השתחרר בלי שום תלונה. הוא יצא מהצבא בלי מקצוע, ולכן נכנס לקיבוץ.

***

חלום ישן

וא הצטרף לקיבוץ גבת. היה לו שם ילד טוב. הוא עבד בכל מיני עבודות וכתב הביתה שהכל בסדר. אבל לא הכל היה בסדר. אליהו גדל כל חייו מחוץ לבית; הוא נורא אוהב את האחים שלו ואת ה-משפחה, והוא התגעגע אליהם מאד מאד.

לשנה

טובה

צבא ההגנה לישראל

איש גבעתי אליהו לוטטי, בעלה של לילי, שלח למשפחתו את הגלויה ה-נראית בתמונה זו, בתקופת שירותו ביחידה קרבית של חטיבת גבעתי. הייתה זו גלויה לכבוד ראשי-השנה, לפני ארבע שנים, כשאלויה חיה עדיין בריא.